

Arrest

nr. 220 797 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger uit Leknath (Kaski-district, Nepal). In juli 2016 werd u – nadat u gedurende twee à drie weken op straat was lastiggevallen door enkele Indiërs uit de buurt die u probeerden aan te raken en die u beledigden - vanuit Leknath tijdens het wandelen langs achteren verdoofd en ontvoerd. Twee dagen later werd u wakker in een bordeel in de Red light wijk in Mumbai, India. Het bordeel werd gerund door ene S.G. en een vrouw. Er werkten in totaal een zestiental meisjes in het bordeel. U werd er bedreigd, geslagen en gefolterd waardoor u uiteindelijk akkoord ging om u te prostitueren.

Na ongeveer een jaar besloot S.G. om een voor u onbekende reden om u en de andere dames naar Cyprus te brengen. U werd plots wakker op een schip dat u naar Cyprus bracht. U verbleef als passagier op het schip. Na een overtocht van ongeveer een maand kwam u aan in Cyprus. U weet niet hoe u van het schip bent geraakt. U verbleef vervolgens een maand in Cyprus waar S.G. u en de andere dames in verschillende appartementen onderbracht waar jullie zich eveneens dienden te prostitueren. Na een half jaar wist u aan de controle van S.G. te ontsnappen. U kon zonder meer uw flat verlaten en trok naar de haven waar u tegen betaling een boot naar Istanbul (Turkije) nam. Vanuit Turkije vertrok u vier maanden later met de boot naar Kos om vervolgens naar Athene en dan over land naar België te trekken waar u op 13 september 2018 aankwam. Op 18 september 2018 verzocht u om internationale bescherming. U legt geen documenten voor. Na uw persoonlijk onderhoud liet u middels uw advocaat weten dat u de correcte benaming van de plek waar u in India wakker werd eerder 'Mumbai red light wijk/area' is en niet 'Mumbai red light district' en dat u door de stress niet alles heeft kunnen vertellen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U stelde door de zorgen rugproblemen te hebben. U bracht evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat dergelijke klachten u niet in staat stellen om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Nepal dat uw ontvoerders u zullen vinden en u opnieuw zullen ontvoeren (CGVS, p. 10).

Allereerst dient er gewezen te worden op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling zetten. Zo is het vooreerst opmerkelijk vast te stellen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de eigenaar te zijn van het 'Marpa Thakali Hotel' (Verklaring DVZ, vraag 12), terwijl u voor het Commissariaatgeneraal stelde nooit gewerkt te hebben en nooit de eigenaar te zijn geweest van iets waaruit u een inkomen vergaarde. U stelde enkel gewerkt te hebben in de landbouw. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kwam u niet verder dan te ontkennen een hotel te hebben (CGVS, p. 3). Verder dienen de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij uw beweerde reisweg van India naar Europa. Zo kon u niet beschrijven hoe u in Mumbai bent ingescheept op het schip dat u naar Cyprus bracht. U kon evenmin beschrijven hoe u nadien van het schip bent geraakt (CGVS, p. 5). Gewezen op het feit dat het op zijn minst opmerkelijk is dat u dergelijke zaken niet kan beschrijven, stelde u plots dat u wakker werd op het schip (CGVS, p. 6). U kon vervolgens niet aangeven hoe u de haven heeft verlaten, noch kon u de naam van het schip geven, noch wist u onder welke vlag het schip voer (CGVS, p. 5). Gevraagd of er documenten moesten getoond worden bij een schip dat van India naar Europa voer, stelde u dat niet te weten: S.G. had immers alles voorbereid (CGVS, p. 5). Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde reisweg, temeer daar u eveneens aangaande uw paspoort tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw paspoort aan een smokkelaar diende af te geven (Verklaring DVZ, vraag 24), beweerde u voor het Commissariaatgeneraal dat uw paspoort zich in Nepal bevindt. U had het paspoort niet bij op het moment dat u ontvoerd werd. Gevraagd of uw paspoort dan nog thuis in Nepal kon liggen, stelde u dat dat mogelijk was en dat u het niet zeker was (CGVS, p. 7).

Voorgaande vaststellingen nopen er eveneens toe te besluiten dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en India niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien blijkt uit verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat er naar uw weten geen concrete aanleiding was om Mumbai te verlaten en naar Cyprus uit te wijken.

U stelde dat S.G. misschien een politie-inval vreesde, maar dat de politie er nooit is binnengevallen (CGVS, p. 9). Bij de Dienst Vreemdelingzaken stelde u evenwel dat de politie in augustus 2017 was binnengevallen (Verklaring DVZ, vraag 29).

Zelfs indien er enig geloof kan gehecht worden aan uw beweerd relaas – quod non in casu –, dan nog dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich elders in Nepal, zoals in Kathmandu (de hoofdstad) of Biratnagar (de tweede grootste stad in Nepal) zou kunnen vestigen om verdere problemen met uw belagers te vermijden. Geconfronteerd met deze mogelijkheid opperde u aanvankelijk geen huis te hebben in Kathmandu of Biratnagar. Gevraagd of u niet tegen betaling zou kunnen werken (bv. in de landbouw) om aldus met een inkomen een onderkomen te huren, stelde u dat dit inderdaad mogelijk is en dat het misschien in dat geval ook beter is om naar de politie te gaan in Nepal om alles te vertellen (CGVS, p. 10). U had eerder ook al aangegeven dat het in geval van moeilijkheden in Nepal mogelijk is om naar de politie te gaan (CGVS, p. 10).

Uw na het onderhoud overgemaakte opmerkingen wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Dat 'Mumbai red light wijk' een correctere benaming is van de plek waar u in India terecht kwam betreft immers geenszins de kern van voorgaande motivering. Wat betreft uw repliek door de stress niet alles verteld te hebben moet opgemerkt worden dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. U geeft trouwens niet aan wat u nog meer had willen vertellen. U rondde uw persoonlijk onderhoud bovendien af door aan te geven dat u niets meer had toe te voegen (CGVS, p. 11).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan u bijgevolg noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 februari 2019 een schending aan van “artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, schending van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.”.

Waar verzoekster bij de DVZ zou hebben verklaard dat zij eigenaar van een hotel was, benadrukt zij steeds te hebben verklaard dat “ze nog bij haar ouders woonde en nooit heeft gewerkt”. Aangaande het gegeven dat zij bij de DVZ zou hebben verklaard dat ze haar paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaars, geeft verzoekster aan dat dit niet juist is aangezien “ze werd ontvoerd in Nepal en haar reispas niet op zak had. Haar paspoort is nog in Nepal.”. Verder stelt verzoekster dat zij nooit verklaard heeft dat “er in het bordeel in India een inval van de politie is geweest.”. Zij legt uit dat zij in dat geval “wellicht geen asiel in België [had] kunnen aanvragen”.

Verzoekster wijst erop dat “de onduidelijkheden/vaagheden en tegenstrijdigheden niet te wijten zijn aan het leugenachtig karakter van haar asielrelaas, maar eerder een gevolg zijn van het door haar opgelopen trauma.”. Verzoekster verwijst naar een studie “Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure” van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, naar het arrest nr. 104 514 van 6 juni 2013 van de Raad en naar de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van het UNHCR, waaruit blijkt dat verwarring en onduidelijkheid als gevolg van traumatische ervaringen kan optreden bij het vertellen van het asielrelaas.

Verzoekster meent dat “er dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat zij ontvoerd is uit haar vaderland, mishandeld en onder dwang geprostitueerd werd in India” en dat “er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de onduidelijkheden en vaagheden die zij verweten wordt te wijten zijn aan de bijzonder traumatische ervaring die zij opliep in Nepal, India en Cyprus, dat het gegeven dat zij gedurende geruime tijd werd misbruikt aldus op zwaarwichtige wijze in overweging dient genomen te worden bij het beoordelen van haar asielaanvraag”.

Verzoekster wijst erop dat haar relaas ongeloofwaardig geacht wordt *“omdat er tegenstrijdigheden zijn en ongeloofwaardige verklaringen over de reisweg zijn afgelegd”*. Zij klaagt aan dat er helemaal niet wordt ingegaan op *“de verklaringen die betrekking hebben op de reden waarom ze asiel heeft aangevraagd: slachtoffer mensenhandel, gedwongen prostitutie enz.”*.

Ten slotte meent verzoekster dat *“de verwerende partij ook nagelaten heeft een deugdelijk onderzoek te verrichten naar de situatie van een alleenstaande vrouw met een prostitutieverleden die terugkeert naar Nepal”* en verwijst zij hierbij naar *“algemeen-ambtsbericht-nepal-maart-2012.pdf”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.3.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaansluiting. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.3.3. Verzoekster verklaarde bij de DVZ dat zij eigenaar is van een hotel genaamd "*marpa Thakali hotel*" en liet zij het vakje "*Handelaar, winkelier, kleine zelfstandige*" aanvinken (verklaring DVZ, punt 12), terwijl zij bij het CGVS aangaf dat zij geen werk had, nooit een eigendom heeft gehad waaruit zij inkomsten haalde, en slechts aan een inkomen kwam omdat haar ouders in de landbouw werkten (notities van het persoonlijk onderhoud van 11 december 2018 (hierna: notities), p. 3). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar en nemen niet weg dat verzoekster bij haar intake gehoor duidelijk en nauwkeurig haar professionele omstandigheden heeft verklaard. Verzoeksters poging om achteraf een ander profiel aan te meten kunnen dan ook de onwaarachtigheid van dat tweede profiel slechts aantonen.

2.3.4. Verzoeksters voorgehouden reisweg kan niet overtuigen.

2.3.5. Zo legde verzoekster over haar paspoort wijzigende verklaringen af. Zij verklaarde bij de DVZ dat zij een reispas uit Nepal had, maar dat ze die heeft moeten afgeven aan de smokkelaar in Nepal (verklaring DVZ, punt 24). Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dan weer dat haar paspoort "*in Nepal ergens*" ligt en dat ze het niet bijhad op het moment dat ze ontvoerd werd (notities, p. 7). Dat verzoekster nog steeds geen inlichtingen kan bijbrengen over haar paspoort (dat nog thuis in Nepal kon liggen, notities, p. 7) wijst op een gebrek aan medewerking, te meer verzoekster een hotel had in Kathmandu en dus bekend is met deze legitimatie. Ook ter terechtzitting had verzoekster hiervoor geen verklaring.

2.3.6. Verder kan blijken uit het administratief dossier dat verzoekster niet kon beschrijven hoe zij in Mumbai inscheepte op het schip dat haar naar Cyprus bracht, noch hoe zij nadien van het schip is geraakt (notities, p. 5). Erop gewezen dat niet kan worden ingezien dat verzoekster dergelijke zaken niet kan beschrijven, stelde verzoekster plots dat zij wakker werd op het schip (notities, p. 6), wat niet kan overtuigen. Verzoekster kon verder niet aangeven hoe zij de haven heeft verlaten, noch wat de naam van het schip was, noch onder welke vlag het schip voer (notities, p. 5) terwijl verzoekster toch van boord is gegaan. Gevraagd of er documenten moesten getoond worden bij een schip dat van India naar Europa voer, stelde verzoekster dat niet te weten en dat S.G. alles had voorbereid (notities, p. 5). Verzoeksters verklaringen zijn dermate lacuneus en nietszeggend dat ze slechts aantonen dat verzoekster nooit een dergelijke reis heeft gemaakt. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas verbonden is met haar reis kunnen verzoekster onaannemelijke verklaringen over haar reisweg dan ook slechts de waarachtigheid van haar vraag om internationale bescherming teniet doen.

2.3.7. De Raad kan verder niet inzien – noch kan verzoekster toelichten – waarom net zij in Nepal geïdende werd en vervolgens naar Mumbai ontvoerd werd (notities, p. 8). Verzoekster gaf louter aan dat zij reeds een paar weken voor haar ontvoering werd lastiggevallen en dat zij plots wakker werd in een bordeel in Mumbai (notities, p. 8). Verzoekster toont niet aan dat een dergelijke lange reis al zou kunnen worden gemaakt zonder dat ze bij bewustzijn was. Verzoekster blijft opnieuw bij louter ongestaafde beweringen.

2.3.8. Ook blijkt uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet op de hoogte was van enige concrete aanleiding om Mumbai te verlaten en naar Cyprus uit te wijken ("*Het was niet dat ik er voor had gekozen. Hij had dat geregeld. Ik weet niet waarom ik naar daar werd gebracht.*", notities, p. 9). Verzoekster stelde louter dat S.G. misschien een politie-inval vreesde, maar dat de politie er nooit is binnengevallen (notities, p. 9). Nochtans gaf verzoekster bij de DVZ aan dat de politie in augustus 2017 was binnengevallen (verklaring DVZ, vraag 29). Het volstaat niet de verklaringen bij de DVZ te ontkennen om deze tegenstrijdigheden toe te lichten. Verzoeksters verklaringen zijn aldus opnieuw strijdig en blijven loutere beweringen die geen steek houden. Immers indien verzoekster moest verstopt worden voor de politie dan kon dat uiteraard ook in een miljoenenstad als Mumbai.

2.3.9. Verder merkt de Raad op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde "*Ik loop geen gevaar in Nepal*" (vragenlijst CGVS, punt 3.4). Gevraagd waarom verzoekster naar België wilde komen als zij in Nepal geen gevaar liep, antwoordde zij "*Ik heb BE gekozen omdat ik hier veiliger ben voor de smokkelaar. Ik ben bang dat ik terug gekidnapt word en dat ik terug gedwongen word om mezelf te prostitueren*" (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

2.3.10. Voor zover geloof kan gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden relaas – *quod non in casu* – dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij zich elders in Nepal, zoals in Kathmandu (de hoofdstad) of Biratnagar (de tweede grootste stad in Nepal) zou kunnen vestigen om verdere problemen met haar belagers te vermijden en zich bovendien kan richten tot de nationale autoriteiten (notities, p. 10). Immers, geconfronteerd met deze mogelijkheid antwoordde verzoekster aanvankelijk geen huis te hebben in Kathmandu of Biratnagar, om vervolgens aan te geven dat het inderdaad mogelijk is dat zij er tegen betaling zou werken om aldus met een inkomen een onderkomen te huren (notities, p. 10). Bovendien voegde verzoekster eraan toe dat het misschien in dat geval ook beter is om naar de politie te gaan in Nepal om alles te vertellen (*"Als ik daar kan gaan, is het beter om er naar de politie ook te gaan om alles te vertellen, misschien kunnen ze mij helpen."*, notities, p. 10). Hierbij dient opgemerkt dat verzoekster reeds eerder had aangegeven dat het in geval van moeilijkheden in Nepal mogelijk is om naar de politie te gaan (notities, p. 10) en bovendien is verzoekster niet onbemiddeld maar heeft zij een hotel (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken).

2.3.11. Waar verzoeksters raadsman via e-mail van 8 januari 2019 meedeelde dat verzoekster door de stress niet alles heeft kunnen vertellen, merkt de Raad op dat verzoekster, noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen heeft op een dermate psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden. Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. Stress is geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie betreffende dermate belangrijke elementen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster theoretisch blijft en niet aangeeft welke elementen zij dan niet heeft kunnen aanbrengen.

2.3.12. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat *"de onduidelijkheden/vaagheden en tegenstrijdigheden niet te wijten zijn aan het leugenachtig karakter van haar asielrelaas, maar eerder een gevolg zijn van het door haar opgelopen trauma."* Zij legt tevens een medisch attest neer bij aanvullende nota. Aangaande het voorgelegde medisch verslag, stelt de Raad vast dat hierin enkel wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen waarachtig zijn en dat zij aan geheugenverlies lijdt gebaseerd op haar psycho-medische problemen (*"Undersigned, doctor of medicine, declares to have questioned and examined H.A., finding her declarations truthful, and to have determined that she suffers a memory deficit based on psychomedical problems, for which she is being helped"*). Verzoeksters geheugenverlies wordt aldus in verband gebracht met haar psychologische problemen, zonder dat deze nader benoemd worden. De Raad meent dat op basis van een dergelijk medisch attest niet besloten kan worden dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het medisch attest bestaat uit één zin dat louter vermeldt dat verzoekster lijdt aan geheugenverlies, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard en het verloop van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niettemin haar geheugenverlies wel naar Europa kon komen en bij haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gedetailleerd was over haar eigen professionele activiteiten en voorts kon antwoorden op alle vragen van het gehoor.

2.3.13. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar een studie *"Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure"* van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, naar het arrest nr. 104 514 van 6 juni 2013 van de Raad en naar de *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van het UNHCR, waaruit blijkt dat verwarring en onduidelijkheid als gevolg van traumatische ervaringen kan optreden bij het vertellen van het asielrelaas, dient opgemerkt dat zij in haar geval niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar trauma niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster verwijst aldus niet dienstig naar voornoemde rapporten en rechtspraak. Hoe dan ook heeft de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking. De Raad kan nog toevoegen dat verzoekster niet aantoont waarom ze – indien ze inderdaad geheugenproblemen zou hebben – geen contact zou opnemen met haar ouders.

2.3.14. Voorts wordt in het verzoekschrift aangeklaagd dat verweerder zijn onderzoeksplicht gebrekkig heeft uitgevoerd doch verzoekster blijft algemeen. Geenszins kan gesteld worden dat verzoekster niet grondig ondervraagd werd. Verzoekster kon haar verzoek om internationale bescherming toelichten op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoekster gedurende meer dan twee uur nog grondig gehoord en kreeg zowel open als gerichte vragen. Indien verzoekster meent dat zij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft dan kon zij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoekster die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoekster brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen. Wat betreft verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar "*algemeen-ambtsbericht-nepal-maart-2012.pdf*" dient opgemerkt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

2.3.15. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK